

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΝΙΚΗ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΜΟΙΒΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΤΙΡΙΑΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

Σχετικά με το ζήτημα της πολυδιαφημισμένης “αύξησης” των αμοιβών των μελετών και των επιβλέψεων στα κτιριακά έργα, η “Πανεπιστημονική” κάνει τις εξής, πρώτες επισημάνσεις και θα επανέλθει με αναλυτικότερη τοποθέτηση και επί λεπτομερειών:

1. Η ανάληψη, επιπλέον, της ευθύνης καθορισμού των ελάχιστων αμοιβών από το ΤΕΕ, δίνει στην κυβέρνηση το άλλοθι να εμφανίζεται “αμέτοχη” για το θέμα, να αποσιεί τις πολιτικές της ευθύνες και, ταυτόχρονα, δίνει στην ηγεσία του ΤΕΕ το ρόλο ενός “κοινωνικού αμορτισέρ” για την εκτόνωση, χειραγώγηση και ενσωμάτωση της δίκαιης διαμαρτυρίας χιλιάδων μικροεπαγγελματιών για την χρόνια καθήλωση των αμοιβών τους, αλλά και για τη χειροτέρευσή τους στο μέλλον, στο βαθμό που θα προχωράνε οι αναδιαρθρώσεις στον τομέα των κατασκευών. Σε κάθε περίπτωση, η αύξηση των αμοιβών των εργαζόμενων μηχανικών είναι πρώτα και κύρια ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ της εκάστοτε κυβέρνησης και καμία “πρωτοβουλία” κανενός δε μπορεί να την ακυρώσει.

2. Ουσιαστικοί αποδέκτες της πρωτοβουλίας αυτής δεν πρόκειται να είναι οι μισθωτοί μηχανικοί (είτε αμείβονται με μισθό, είτε με Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών) που εργάζονται στα μελετητικά γραφεία και τις κατασκευαστικές εταιρείες. Από την άλλη, οι αυτοαπασχολούμενοι και γενικότερα οι μικροί μελετητές δε μπορούν να αντισταθμίσουν, με τη συγκεκριμένη αύξηση, τα πλήγματα που τους προκαλούν το σύνολο των νομοθετικών ρυθμίσεων για τις κατασκευές (δημόσια έργα, μελέτες, το “προ των πυλών” ΜΗΚΙΕ κλπ.), η κατεδάφιση της κοινωνικής ασφάλισης και οι ρυθμίσεις για το ΤΣΜΕΔΕ, η φορολογική μεταρρύθμιση και η κατανομή της κρατικής χρηματοδότησης των δημοσίων έργων, υπέρ των μονοπωλιακών ομίλων και των τραπεζών. Εν πάση περιπτώσει, η ΔΕ του ΤΕΕ, δε μπορεί να εκτιμά ότι είναι δυνατό να χορηγηθούν αυξήσεις στις αμοιβές των μελετών έκδοσης οικοδομικών αδειών και να “ποιεί την νύσσαν”, σε ό,τι αφορά τις ΣΣΕ των μισθωτών μηχανικών – οι τελευταίοι εκ των οποίων είναι στην πλειοψηφία τους και οι πραγματικοί συντάσσοντες τις μελέτες αυτές.

3. Η τακτική της κυβέρνησης, η οποία αποφεύγει να πάρει σαφή και δημόσια θέση για τη συγκεκριμένη πρωτοβουλία, πέραν άλλων πλευρών (διόγκωση της γραφειοκρατίας και της ταλαιπωρίας κλπ.) ενισχύει και υποθάλλει τις συντεχνιακές αντιπαραθέσεις μεταξύ διπλωματούχων και πτυχιούχων μηχανικών (μέσα από τα προβλεπόμενα για τους τεχνολόγους μηχανικούς), αλλά και ενδοκλαδικά, με την επιλεκτική επικέντρωση στα κτιριακά έργα. Ταυτόχρονα, η στάση τόσο του ΤΕΕ, όσο και της ΕΕΤΕΜ είναι απόλυτα εναρμονισμένη με αυτή την τακτική: το μεν πρώτο επιχειρεί να εμφανιστεί de facto ως ο μοναδικός “εκπρόσωπος των τεχνικών επιστημόνων”, ώστε να μπορέσει να διαχειριστεί από μόνο του τον τρόπο εφαρμογής της κατεύθυνσης της απελευθέρωσης των “κλειστών επαγγελματιών” που προωθεί η ΕΕ, αφετέρου η δεύτερη “απαντά” με την πλήρη ευθυγράμμιση της προς την κοινοτική πολιτική, της οποίας την άμεση, “εδώ και τώρα” εφαρμογή και ζητά. Χαμένοι από την “αντιπαραθεση” αυτή – όπως συνήθως – οι αυτοαπασχολούμενοι και μικροεπαγγελματίες μελετητές μηχανικοί (διπλωματούχοι και πτυχιούχοι) που ωθούνται στη μέγγενη της Μπολόνια.

4. Παρά τις θριαμβολογίες για την υποτιθέμενη κατάργηση του συμβατικού προϋπολογισμού, η ηγεσία του ΤΕΕ εισάγει απλώς “από το παράθυρο”, αυτό που υποτίθεται ότι καταργείται. Από τη μια, μέσω της επιμελώς νεφελώδους έννοιας του “ελάχιστου προϋπολογισμού”, όπου στην ουσία, το ΤΕΕ απλώς φαίνεται να την εφαρμόζει ακριβώς όπως και η ΥΑ του 1989 με αυξημένη τιμή αφετηρίας (105 €/μ² αντί 44 που ήταν έως τώρα) και, αφετέρου, υποχρεώνοντας τον μελετητή να υποβάλλει, ως “αναλυτικό” προϋπολογισμό άλλον έναν συμβατικό τέτοιο, στο βαθμό που δεν υπάρχει ΚΑΜΙΑ σαφής και τεκμηριωμένη προδιαγραφή σύνταξης τέτοιων προϋπολογισμών. Η αυθαιρεσία στην εφαρμογή του όλου συστήματος αφήνει ορθάνοιχτα τα παράθυρα σε συναλλαγές (ειδικά αν συνυπολογίσουμε το “παραθυράκι” περί δυνατότητας έγκρισης μελετών με χαμηλότερο του ελάχιστου προϋπολογισμό, κατόπιν “αιτιολόγησης”) και αφήνει έκθετους, στην ουσία, τους μικρούς μελετητές. Με τη διαδικασία αυτή, τα βάρη της ευθύνης περνούν σαφώς στον μελετητή, ο οποίος ρητά κατονομάζεται ως ο αποκλειστικά υπεύθυνος για τη σύνταξη του προϋπολογισμού “κατά τις κείμενες διατάξεις”, δηλαδή εντελώς αυθαίρετα. Με ποιες τιμές μονάδος θα υπολογιστούν, για παράδειγμα, οι διάφορες εργασίες; Θα αποφασίζει ο μελετητής κατά το δοκούν; Η κρατική ευθύνη διαχέεται, αντίθετα, στο ΤΕΕ, στις

πολεοδομίες κλπ. και παραμένει επιμελώς ακαθόριστη και, για αυτόν το λόγο, τελικά ΑΝΥΠΑΡΚΤΗ. Τα αποτελέσματα τέτοιων καταστάσεων οι εργαζόμενοι μηχανικοί τα έχουν βιώσει και τα βιώνουν (βλ. ποινικοποίηση του τεχνικού επαγγέλματος) καθημερινά...

5. Είναι φανερό, ότι η αποσπασματική θεώρηση του ζητήματος των αμοιβών, ξεκομμένα από έναν ριζικά διαφορετικό τρόπο θεώρησης όλων των φάσεων παραγωγής των έργων, δημόσιων ή ιδιωτικών, οδηγεί σε ακόμα μεγαλύτερα αδιέξοδα. Αναδεικνύεται η ανάγκη αύξησης των αμοιβών των πραγματικών “παραγωγών”, δηλαδή των μισθωτών και αυταπασχολούμενων πρώτα-πρώτα μελετητών, μέσα από την υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας για τους πρώτους και πραγματική αύξηση των αμοιβών, διασφαλισμένη νομοθετικά για τους δεύτερους, στην κατεύθυνση της ικανοποίησης των λαϊκών αναγκών. Αποδεικνύεται – πάνω απ’ όλα – ότι, στα πλαίσια της πολιτικής της εμπορευματοποίησης και της υποταγής όλων των φάσεων παραγωγής της λαϊκής κατοικίας στους νόμους του κέρδους, δε μπορεί να υπάρξει συνδυασμένη ικανοποίηση του συνόλου των λαϊκών αναγκών. Ουσιαστική αύξηση των αμοιβών χωρίς επιβάρυνση του δικαιώματος στη λαϊκή κατοικία, είναι εφικτή μόνο στα πλαίσια ενός γενικότερου σχεδιασμού για τη λειτουργία του κατασκευαστικού τομέα, σχεδιασμού που θα αγκαλιάζει το σύνολο των φάσεων παραγωγής των έργων, τη μελέτη, την ποιότητα και ποσότητα των υλικών, την κατασκευή, τη συντήρηση κλπ. Ένας τέτοιος σχεδιασμός, με γνώμονα και κριτήριο την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών και όχι το καπιταλιστικό κέρδος απαιτεί, σε τελευταία ανάλυση την ύπαρξη ενός Ενιαίου Κρατικού Φορέα Κατασκευών, ο οποίος θα αποτελεί λαϊκή περιουσία. Οι μισθωτοί μηχανικοί, οι μικροί μελετητές και εργολήπτες, οι εργαζόμενοι γενικότερα έχουν κοινό συμφέρον να παλέψουν σε αυτή την κατεύθυνση, παλεύοντας παράλληλα και για την εκπλήρωση των πολιτικών προϋποθέσεων υλοποίησής της, δηλαδή την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής και τη νίκη στο επίπεδο της εξουσίας.